

УИЛЯМ САРОЯН ПАРИЖ И ФИЛАДЕЛФИЯ

Превод от английски: Нели Константинова, 1971

chitanka.info

След като бе разменил няколко думи с Лора Слейд, артистът Андре Саламат се обърна към лелята на момичето и забеляза:

— Но тя не може да е истинска, разбира се, че не може.

— Защо мислите така? — попита жената.

— Защото е премного хубава, за да бъде истинска — отвърна артистът.

Приятно му бе да слуша собствените си думи повечето от тях бяха от пиесите, в които е играл по едно или друго време, макар и да не беше неискрен човек.

Беше прехвърлил петдесетте, но бе запазил душевната си младост, което много често се хвърляше в очи, а и хубавата външност, която имаше в началото на кариерата си като млад актьор в Париж, все още се бе запазила. Знаеше, че доста дългият му нос е почнал да поувисва малко, но това все още бе актьорски нос, а неговият Сирано, изпълняван на френски без допълнителен грим, когато бе на двайсет и две години, бе първият от серията триумфи. Знаеше също, че строго погледнато не е висок. На сцената и сред обществото това му създаваше известни затруднения: ръстът му трябваше да изглежда 1.79, докато всъщност бе едва 1.72.

Но актьорството бе за него професия, хляб и сол, изкуство, радост, живот и слизането му от сцената не можеше да сложи край на това. Нещо повече, славата му като Андре Саламат беше дори по-голяма от славата му на артист, но, естествено, той гледаше на тези неща като на едно цяло.

Беше си изработил хитър актьорски трик в стила на говоренето, който правеше блестящи и най-баналните реплики, затова хич не го бе грижа дали наистина са блестящи. Фактически блестящ беше той, а това бе важното. Трикът засягаше и стойката му, и начина да поглежда към някого или да се втренчва в пространството, и силата и интонацията на гласа му, произношението на думите, в което оставяше лек чуждестранен акцент, и ритъма на изговарянето им.

Беше много близо до фалша, но не повече, смяташе той, отколкото който и да е, когото изобщо бе срещал, тъй като неговият стремеж, както и техният, бе да извлече колкото се може повече от живота. В никакъв случай не бе глупав, беше се посветил на театъра — непрекъснато четеше стари и нови пиеси, не криеше своята религиозност, обичаше бога и често намираше покой, коленичил в

молитва. Обичаше също така и църквите, но според собствените му думи, само като сгради. Никога не е бивал въвеждан с ритуали в която и да е църква и не мислеше да го стори и занапред, защото и в религията, и в любовта, както казваше той, обичал да се държи естествено и никак не държал да има посредник в която и да е от тези области. Той бе много по-малко презиран от мнозина други артисти със съответна слава и всъщност се радваше на доста голяма популярност в три-четири слоя на нюйоркското общество.

Когато срещна Лора Слейд, тъкмо по личните си сметки, се движеше във висшия слой на това общество, тъй като лелята на момичето, мисиз Боук-Реън Адамз, бе широко известна вече трийсет години за дейността си, свързана с операта и разни видове благотворителност. Тя бе настоявала за неговото присъствие на благотворителния прием, организиран от „КЕЪР“^[1], тъй като и неговата собствена родина получаваше всекидневно помощи от тази благотворителност. Той прие поканата с готовност.

Знаеше, че на приема ще присъстват много хора, които би искал да види и да го видят, и уморен или не от усилията да се движи поизправен, отколкото му е удобно, той забърза да вземе такси до дома на Петото авеню веднага след вечерното съботно представление на сензационната пиеса „Дяволът минава“, в която играеше ролята на човек без всякакви маниери, роля, която силно му допаднаше.

Пиесата бе написана от някакъв новак с посредствени способности, но основната идея се хареса на Андре Саламат и той се съгласи да участва при едно условие: че ще му бъде разрешено да разшири ролята. Само толкова, че слабата, но добре организирана пиеса да стане нещо повече от средство за Андре Саламат и да донесе с успеха си достатъчно много пари, след което неизвестният драматург никога повече да не пише друга пиеса.

Когато пристигна, приемът бе в разгара си и в хола, непосредствено до огромния салон, докато казваше на мисиз Боук-Реън Адамз колко добре изглежда, погледът му обиколи известните личности и той си набеляза да размени по няколко думи с този или онзи. Тогава зърна Лора Слейд и несъзнателно се изпъна до краен предел. Тя беше на не повече от двайсет и две-три години, косата и беше златиста, кожата — блестяща, фигурата — великолепна и бе тъй вълнуваща, колкото изобщо можеше да бъде. За щастие разговаряше с

някакъв мъж, достатъчно възрастен да ѝ бъде баща, и разбира се на Андре Саламат дори и през ум не му мина, че и той самият бе някъде на тази възраст, макар и не толкова стар, колкото събеседникът ѝ, който положително бе на около шейсет и пет години и му личеше. Едничката дъщеря на Андре Саламат, Ивон, бе двайсет и пет годишна, омъжена в Париж за един интелектуалец-комунист, майка на двама сина, и от своя страна също малко революционерка, което беше безкрайно отегчително, доколкото го засягаше. Единият от двамата му сина — Анри, бе над трийсетгодишен, а по-малкият, Жан, на осемнайсет, роден в Америка, следваше кинематография в Калифорнийския университет в Лос Анжелос и живееше с майка си, Ийв Гейли, добре известна от нямото кино.

След като се срещна с най-значителните личности на приема, той незабавно си състави план, чрез който да привлече вниманието ѝ и евентуално да я очарова. Ако тя е като повечето американски момичета, бе напълно сигурен, че това няма да представлява голяма трудност, макар и един-два пъти да бе ставал обект на присмеха на младите дами, след като най-сетне бяха намирали свободни минути да останат насаме с него на прием и той бе говорил с тях много мило. Но всъщност тези млади дами още дори не бяха завършили училище и както се оказваше за негова изненада, бяха едва шестнайсетгодишни. Американските момичета правят тъй, че понякога изглеждат на възраст почти колкото майките си, ето защо не бе негова грешката, дето не знаеше колко са неразвити и незрели всъщност. За артиста всяко момиче, което отвърща с хилене на любезните му реплики, е неразвито и в това несъмнено имаше нещо вярно.

Саламат разговаряше с мисиз Боук-Реън Адамз и тъкмо се канеше да запита коя е тази млада дама, която прилича на картина от Реноар и създава у човека усещането, че е създадена от розови венчелистчета и шампанско, когато самото момиче дойде, подскачайки със смях откъм оживената група, и попита леля си не може ли да остане при нея още един ден преди заминаването си за Филадельфия. Тъй можеше да се сметне, че Лора Слейд е била представена на Андре Саламат.

— Не казвайте никога, никога Филадельфия — каза той на младото момиче.

— Аз живея там — засмя се момичето.

— Несъмнено — рече Саламат, навлизайки в ролята, която тъкмо съчиняваше: на мистичен поет, ако може така да се каже. — Да, сигурен съм, че там живеете — продължи той, — но не трябва никога да го казвате, защото не ви отива. Трябва да казвате само Париж.

— Париж — разсмя се момичето. — Париж. Париж. Доволен ли сте?

— Аз изцяло съм ваш роб — каза артистът. — Когато казвате Париж, аз съм в краката ви: обожавам ви, вярвам отново в ангелите, в любовта, в малките деца. Когато казвате Париж — продължи той, модулирайки гласа си, за да му придаде израз на дълбока тъга, — аз вярвам отново в живота.

Нямаше представа как тя ще приеме тези думи и тъжната нотка в гласа му, но се помоли — разбира се, без да коленичи — тя да не се разсмее. Съвсем не бяха сами, но поне никой не ги слушаше, тъй като лелята бе отишла да поздрави току-що влязлата Талула Бенкхед.

— Изглеждате много тъжен, мистър Саламат — каза момичето със задоволителен тон, тъй че актьорът бе насърчен да продължи още малко в същия стил.

— Аз съм тъжен човек — потвърди той тъй убедително, че сам си повярва, и всъщност това не беше съвсем невярно, защото няма човек, който да каже тези думи, без да си повярва, и да има нужда да доказва, че говори истината. Всеки човек е тъжен: просто повечето мъже не са открили, че понякога е полезно да изтъкнеш това пред едно красиво момиче от Филадельфия.

— Но в пиесата изглеждате толкова далеч от всякаква тъга — забеляза момичето. — Тъкмо днес я гледах на дневното представление, защото леля ми каза, че и вие ще играете.

— Гледахте ме днес? — възкликна актьорът.

— Да и смятам, че бяхте чудесен — каза тя.

— Ако само знаех, че сте в залата! — продължи той още по-оживено, напълно сигурен, че постъпва правилно, — щях да играя само за вас през цялото време и някъде в хода на действието щях да произнеса вашето име. Чакайте да видя къде можеше да бъде. О, да. Когато дяволът бива разобличен и прогонен от земята, щях да направя пауза, да се обърна към вашето място и да кажа: „На никого тук не бих казал сбогом, освен единствено на Лора“. Само ако знаех, че сте били там!

Той продължи бързо, надявайки се да позамаже малко слабостите на репликата, която бе измислил за нея, която не стига, че беше глупост по начало, но и беше зле произнесена. Все пак, както изглежда, Лора Слейд не забеляза това и всичко вървеше все така гладко.

— Никога през живота ми не е имало актьор, който да произнесе от сцената реплика за мен — каза тя.

— Ще го правя заради вас всеки път, когато идвате в театъра — каза актьорът. — Но сега, ако ми дадете билета си, ще знам точно кой е вашият стол, ще отида да го прегърна и ще наредя на уредника да го премести оттам в моята гримьорна, за да може отсега нататък само вие да седате на него. Не бих допуснал друг да седне на него.

— Билета не го пазя — каза момичето, — аз бях в галерията.

— Боже мой!

— Просто нямаше никакви други места.

— Но тогава всъщност не сте могли да ме виждате оттам.

— О, виждах ви чудесно — каза Лора Слейд. — Взех от леля бинокъла. Беше четвъртото място отдясно, погледнато откъм сцената, на предпоследния ред в галерията.

— Веднага ще го взема оттам и ще го преместя в гримьорната си.

— Наистина ли?

— Разбира се.

— Не ви вярвам, мистър Саламат — каза момичето, — но смятам, че просто сте очарователен.

— За вечерното представление в понеделник ще имате място на първия ред — продължи актьорът. — И цялото представление ще играя за вас, а след представлението ще намерите своя стол от галерията в моята гримьорна.

— Не ви вярвам.

— Кълна ви се.

Той самият почти се изненада от собствените си думи.

Погледът му бе станал проникващ и нежен и му беше много приятно, че момичето ще бъде там. Мис Бенкхед и лелята на момичето дойдоха и останаха колкото да се поздравят, а после за още малко можеше да бъде почти сам с нея. Усещаше, че трябва да каже още нещо, но и животът му да зависеше от това, не можеше да измисли какво, затова стойката му леко се поотпусна. В края на краищата той

прибягна до повторението с надеждата, че ще има ефект: „Цялото представление за вас“.

За щастие лелята на момичето дойде и се обърна към него:

— Но елате при другите, Андре. Какво правите тук в хола, за бога? И ти също, Лора. А ако всичко това те прави толкова щастлива, можеш да останеш до вторник сутринта.

Момичето подскочи и прегърна леля си със смях и след един съвсем кратък поглед към актьора, колкото да му покаже, че това е тяхна тайна, се втурна назад към просторната зала. И тогава актьорът неволно, ако това изобщо бе възможно, отбеляза:

— Но тя не може да е истинска, разбира се, че не може.

— Защо мислите така? — попита лелята.

— Защото е премного хубава, за да бъде истинска.

Тогава жената взе ръката му, както правят понякога близки приятели, когато мислите им не могат да се оформят в думи, които да не наранят. Тя стисна ръката му пет пъти по ужасно досаден начин — защото Андре Саламат разбра, че това означава броя на съпругите му и че освен това означава конкретни неща, които скрито бяха по-оскърбителни и от най-грубите думи. Все пак той бе успял да прикрие раздразнението си или поне така сметна. Той бе талантлив актьор, но това бе един от случаите, когато не бе сигурен какво впечатление е направил. Това също бе досадно и той се мъчеше да го прикрие. Опита се да направи това, като повдигна ръката на лелята, която бе стиснала неговата ръка пет пъти, и я целуна веднъж по горната страна и два пъти по дланта. Надяваше се, че това ще има някакво по-особено значение за лелята, което пък ще се окаже досадно за нея, и по този начин ще бъдат квит. Мина му през ум, че всъщност и тя бе имала трима съпрузи. Фактически това, което тя искаше да му каже, бе, че племенницата ѝ е сгодена във Филаделфия за едно чудесно момче от добро семейство.

— Драги мой Андре — каза жената с тон, който според него не изразяваше симпатия. И продължи по-малко многозначително: — Сега трябва да се присъедините към останалите и да позволите и на други свои приятели да ви се порадват.

Той отиде направо при Ленърд Лайънз, който стоеше с някакъв мъж и съпругата му: тя се оказа от Вашингтон, а мъжът от Държавния департамент. Веднага след като бе представен, актьорът почна да сипе

анекдоти за себе си, които от месец насам събираше, за да ги разкаже при удобен случай на Ленърд Лайънз. Той спомена какво отвърнал на една издигаща се млада актриса, която го спряла пред „Сарди“ и прямо го попитала дали да упорства в стремежа си да играе или да се откаже и да си отиде у дома. Смяташе своя отговор блестящ, но само Ленърд Лайънз се засмя, а жената на оня от Държавния департамент попита наивно:

— Къде живее тя?

Вместо да измисли нещо блестящо в отговор на този глупав въпрос, актьорът отвърна, че няма и най-малката представа и после разказа анекдота за негърката, която почиства апартамента му и как, подреждайки нещата му по различни начини, му бе разкрила чувствата си към него, но и този път само Ленърд Лайънз можа или пожела да се разсмее, от което му стана ясно, че анекдотите му едва ли ще се появят във вестника.

Намери претекст да ги остави и забърза към Дороти Килгалън, на която изказа неприязнеността си към тоя от Държавния департамент. Разказа на Дороти Килгалън други два анекдота за себе си и добави, че бил поканен от френското правителство да се върне в Париж след двацет и пет годишно отсъствие, за да играе в три пиеси на Молиер. Това не беше напълно вярно, макар и наскоро да бе разговарял с един френски драматург в Щатите, който го бе убеждавал да се върне в Париж, за да играе в една негова пиеса, и по време на разговора бе станало дума и за френското правителство и за пиесите на Молиер.

Погрижи се да разкаже на присъстващите журналисти последните новини около себе си, но дори докато се занимаваше с тези отегчителни, макар и необходими дреболии, той се ободряваше от мисълта за впечатлението, което е направил на Лора Слейд. През цялото време погледите им се срещаха и си напомняха за тяхната обща тайна.

Към два часа през нощта се бяха събрали всички поканени, още не бе си тръгнал никой и лелята успя да привлече вниманието на всички и произнесе трогателна реч за това, че е дълг на всеки присъстващ да даде своята лепта за благотворителни цели и да убеди и приятелите си да сторят същото. Тя прочете от един списък имената на присъстващите по азбучен ред и всеки, след като чуеше името си,

съобщаваше сумата на дарението, което правеше. Някои от най-богатите хора на приема обявяваха доста малки суми, за да не се изтъкват, но всеки знаеше, че по-късно ще дадат много повече. Когато лелята на момичето прочете името на актьора, той обяви най-голямата сума в сравнение с другите. Истината бе, че очакваше аплодисменти, но не ги получи, тъй като никой не бе забелязал жеста му. Моментално промени израза на лицето си от Герой на Франция в най-обикновен човек от интелектуалния свят, който винаги е готов да помогне на по-малко сполучилите от него.

Тази нощ повече не можа да поговори насаме с Лора Слейд, защото знаеше, че ако леля ѝ разбере тайната им, веднага ще я прати обратно във Филадельфия. Но когато в понеделник излезе на сцената след края на вечерното представление, за да приеме аплодисментите, забеляза, че е седнала на мястото, което ѝ бе запазил, и докато се покланяше ниско, успя съвсем дискретно да я погледне в очите и да ѝ прати въздушна целувка, сякаш я пращаше към цялата публика.

Смяташе, че тази вечер е играл най-добре през цялата си кариера; той наистина играеше само за нея. А когато го прокудиха от земята, произнесе името ѝ, но този път репликата прозвуча много по-хубаво от предишния път.

През първия антракт внезапно си спомни, че не е преместил стола ѝ от галерията, извика уредника и му каза веднага да намери един такъв стол и да го сложи в гримьорната му. Уредникът запротестира, но актьорът бе твърд и като разбра, че няма да го оставят на мира, уредникът реши да изпълни желанието му и изпрати помощника си в галерията по време на второто действие с фенерче и отвертка. През втория антракт Андре Саламат намери стола в гримьорната си. Благодарни на уредника и му даде пет долара.

— За рози — каза той. — Донесете ги в гримьорната ми преди края на представлението.

Това също бе сторено от помощник-уредника, човек, учил драматургия в Йейл и за шест години написал две действия и половина на една пиеса. На връщане от цветарския магазин той се отби в барчето на „Сарди“ е букета рози в ръце и изпи три уискита с лед, защото вместо да стане драматург, получи се така, че трябваше да бъде едно сръчно момче за всичко в услуга на посредствени актьори.

След представлението Лора Слейд отиде в гримьорната на Андре Саламат и се влюби в него или поне в идеята да му стане шеста съпруга, но трябваше да скрие тази мисъл дълбоко в себе си, защото независимо от това какво мислят хората за едно двајсет и две годишно момиче, омъжено за човек на петдесет и седем, или както казваха някои, дори на шейсет и една, тя знаеше какво прави. Преди всичко, напълно възможно бе наистина да е влюбена в него, но ако се окаже, че не е, то няма да е чак толкова съществено, защото той бе достатъчно чаровен, представителен, известен и богат, за да осигури и на двамата приятен и комфортен живот. На второ място, тя бе съвсем сигурна, че след съответния период от време ще го накара да разбере, че от всичко на света най-много ѝ се ще да бъде известна и дори да няма достатъчно способности за сцената, иска да се учи покрай него и да работи усилено, започвайки със съвсем малки роли в театъра. И трето, ако той, не дай боже, се окаже трудно достъпен, което може да се очаква, или пък продължи да се заная с всяко срещнато момиче, нищо нямаше да ѝ попречи да се разведе и не би имало нищо лошо в това, че е била известно време мисиз Саламат. И накрая, в случай че той се окаже лудо влюбен в нея и изобщо не ѝ разреши да се появи на сцената или да се разведат, или станеше страшно ревнив, или тя забременееше и им се родят едно-две деца, какво от това? Съществуват със сигурност такива неща като смърт и той положително нямаше да изкара повече от пет години, а тя щеше да остане вдовица, ще наследи неговото богатство и евентуално ще има от него син. Какво я интересува Джоузеф Дейли от Филадельфия? Тя просто трябваше да се омъжи за някого и толкова.

Така че тя бе добре подготвена за всичко.

Актьорът доста се изненада, когато тя прие поканата му да изпият по един чай и да послушат малко музика в неговия апартамент, защото бе очаквал, че автоматично ще му откаже поне веднъж.

Все пак, макар че загуби удоволствието от ухаждането, какво от това! За нещастие обаче той бе уморен повече от обикновено и мечтаеше единствено за леглото си и за сън. Усилията да изглежда по-висок бяха почнали по малко да му създават неудобства, вратът му пареше от напрежение.

В таксито тя спомена нещо за омъжените жени, което почти го раздразни, защото не беше сигурен дали това не разкрива по-

пресметлива натура, отколкото обичаше да среща в една млада дама, но се помъчи да отхвърли досадата си, смятайки я резултат от общата умора.

От своя страна Лора Слейд бе по-жизнена от предишния път, когато я среща. Бе очарована, че е играл цялото представление за нея, от това, че е преместил стола ѝ в гримьорната си, и от розите, които ѝ бе поднесъл, от близостта си с него.

Но цялото ѝ въодушевление, откри той, също бе малко отегчително, защото ако трябва да се говори истината, той всъщност бе тъжен и самотен човек. Утехата му беше бог, макар че много малко хора можеха да очакват това.

Откривайки, че тя няма и понятие как да стопли вода в чайника, да приготви чая и да подреди чашите, чинийките и лъжичките на масата, той стана по-тъжен и по-самотен от всякога и трябваше сам да приготви всичко, а през това време тя го гледаше с явно обожание.

Най-сетне реши да му помогне и изпусна чашата. Счупи се на стотици парченца, които той събра с известни усилия. Беше му невероятно трудно да прикрива досадата си, докато вършеше това, но успя да измисли нещо съвсем банално — как ще скъта всички тези чудесни парченца, защото *тя* ги е счупила. Изглежда в гласа му липсваше нещо съществено, защото момичето в отговор му каза, че предпочита да е учила малко домакинство и готварство в Брайърклиф вместо английски, математика и зоология.

Тази фраза направо го съсипа и той се улови, че непрекъснато си повтаря наум „английски, математика и зоология“.

Най-сетне чаят бе готов и дойде времето да седне на масичката и да се поосвежи. След първата чаша самотата и тъгата му почнаха по малко да го изоставят и той ѝ разказа за мечтата си да открие някъде на света момичето, което ще е Жената с възродената истинска красота, възвишеност и мъдрост.

Известно време Лора Слейд бе с впечатлението, че описва нея, но скоро разбра, че той не е онова, което изглежда, а само един много изморен човек, по-стар, отколкото ѝ се струваше и дори не толкова хубав. Все пак ѝ се щеше да вярва, че някое от многото неща все още може да се сбъдне, някое от многобройните неща, за които бе почнала да си мечтае, откакто ѝ бе казал всички онези красиви думи, след като бе изрекла „Париж“ три пъти. Актьорът продължаваше все тъй да

говори за своя идеал, докато накрая тя си помисли, че може би е болен, но съзнаваше, че няма да е уместно да се погрижи за него като за стар уморен човек, тъй че продължи да изразява възторг от думите, които сега едва дочуваше, повече от половината на френски, езика, който бе учила малко, но никак не разбираше. Изведнъж тя схвана сериозните му думи като смешни и надявайки се да му внуши, че е очарована, и да го накара да забрави за малко идеала си, избухна в смях, който ѝ се стори весел и заразителен.

Актьорът млъкна и едва-едва се усмихна, защото тя просто се кикотеше.

Това бе върхът на всичко.

Момичето бе абсолютен идиот.

Той ѝ наля мълчаливо, после наля и на себе си и те отпиха от чая си в мълчание.

Накрая той каза:

— Не знаех, че сте толкова млада!

Гласът му бе сух, състарен и уморен.

— Но аз не съм — рече Лора. — Аз съм дващсет и две годишна. Жена. На дващсет и две години майка ми е имала три деца, а баба ми пет.

— Толкова много? — каза актьорът сухо.

— Да. Животът в онова старо време е бил много по-въълнуващ.

Просто невероятно, помисли си актьорът на френски, че момиче на тази възраст може да бъде толкова глупаво.

Той затвори очи да си отдъхне за миг и докато си почиваше, чу я да казва:

— Париж. Париж. Париж.

Той уморено отвори очи и попита:

— Моля?

— Париж — повтори момичето. — Спомняте ли си?

— Разбира се, че си спомням — каза Андре Саламат. — Там съм роден. — После се изправи. — А сега да ви изпратя до дома — каза той с променен тон. И тонът му недвусмислено гласеше, че е време да се сложи край на глупостите и че всичко е завършило официално. Той бодро продължи: — Обещах на леля ви на нейния чудесен прием, че ще ви изпратя навреме.

— Наистина ли? — възкликна момичето. — Мислех, че е тайна.

— Тайна? — учуди се той. — Но защо? Аз обожавам американските момичета. Те са така ободряващи в своя... ентузиазъм. Когато в Париж младите францужойки срещнат прославен актьор, те са така безразлични. Пред входа на лелята той хвана ръката ѝ и я целуна.

— Предайте на леля си моите най-добри чувства — каза той.

— Филадельфия — каза Лора Слейд.

Сега тя бе ядосана и не я интересуваше какво ще си каже той.

— Филадельфия? — попита Андре Саламат.

— Да — отвърна момичето. — Когато произнасям „Филадельфия“, аз отново вярвам в любовта.

Тя влезе в къщата и затвори вратата зад себе си.

Актьорът вдигна поглед към небесата и почувства колко е тъжен, колко приятно му е, че отново е тъжен.

[1] „КЕЪР“ — американска помощна организация непосредствено след края на Втората световна война. — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.